

дани минали на страната на Асѣновци. Тѣ отключили портитѣ и пуснали Ивана и Александра съ хората имъ да влѣзатъ. Борилъ духналъ да бѣга презъ източнитѣ врата за къмъ Балкана, но билъ хванатъ и затворенъ.

Сега народътъ радостно възликувалъ. Отъ всички околни села се стекли селянитѣ около църквата Св. Димитъръ, както било при първитѣ братя Асѣновци, когато въ сжщата църква преди 32 години било обявено възстание противъ гръцкото иго. Извършила се голѣма църковна служба и Иванъ Асѣнь II билъ коронясанъ за законенъ царъ. Братъ му Александъръ, като по-малъкъ, станалъ помагачъ на царя и началникъ на войскитѣ.

Така законнитѣ синове на Асѣня I стѣпили на престола за обща радостъ на народа и за голѣмо добро на България.

Осигуряване на България. Първата работа на новия царъ била да осигури държавата отъ външната опасностъ. Всички имали вѣра въ Ивана Асѣня. Той билъ по сърдце добъръ и разсѣдливъ. Нѣкои очаквали, че той ще излови всичкитѣ приятели на Борила и ще ги изколи. Ала това не станало. Иванъ Асѣнь II простилъ неприятелитѣ си и обявилъ, че къмъ всички ще бжде добъръ и милостивъ, стига тѣ да си гледатъ работата. Настѣпилъ вжтре въ столицата и въ България миръ и редъ. Имало нѣколко боляри, които били се издѣлили въ Македония и Родопитѣ, дето управлявали самостойно. Асѣнь се сговорилъ съ тѣхъ, повикалъ ги въ Търново, и тѣхнитѣ земи се присѣединили къмъ общото отечество.

Най-голѣмата грижа на Ивана Асѣня II била да избави отъ робство ония българи, що се намирали